

Ewald Frank

2. 7. 1989, 10:00, Krefeld, Nemecko

vysielané 14. 8. 2022

Téma: Rm 3:4: „Len Boh je pravdivý a každý človek je luhár!“

Tomu nielen veríme, to je tak! On je ešte stále na tróne. On vyslovil prvé Slovo, On vysloví aj to posledné a slávne vykoná svoju vec. V tom istom Jánovom liste, z ktorého sme už čítali, chcem čítať verš 18, pretože sme práve spievali, že sme ušetrení strachu. 1. Jána 4, verš 18 nám hovorí:

„Strach nie je v láske, ale dokonalá láska vyháňa strach...“

Verím, že nastal čas plne a cele dôverovať Bohu. *„Strach nie je v láske.“* Boh nás miluje. Svoju lásku neprejavil slovami, ale skutkami a na Golgote daroval zmierenie práve ako dôkaz svojej božskej lásky, pretože nás nechcel ponechať v stratenom stave, ale priviesť nás k sebe ako spasených a znovu nás so sebou spojiť. Verme celým srdcom, že sa to stalo. Verme, že Boh nás presadil do kráľovstva lásky [Kol 1:13], ako je napísané, a že k dielu vykúpenia nemožno nič pridať.

Je to Božie dielo, ktoré sa stalo na Golgote. Buď to prijmem, alebo odmietnem, buď to prežijeme, alebo neprežijeme a nech nám Boh daruje milosť, aby sme to prežili a stáli pod hlasom Slova vo viere. Vy viete, ak má mať kázanie božský účinok, musí byť prijaté vo viere. Nestačí Slovo len počuť – musíme mu, keď ho počujeme, veriť a musíme vo viere počítať s tým, že Boh to, čo povedal vo svojom Slove, učiní v našom živote, že to naplní, vykoná a uskutoční. To je veľmi dôležité. Keď hľadáme do Svätého Písma, vidíme, že to boli tí, ktorí podľa Pánovho Slova konali, ktorí videli Božie divy.

Predtým, ako hneď prejdeme k preberaniu Slova, uvediem príklad. Príkladom toho je najmä 5. kapitola Lukáša, ktorá hovorí o poslušnosti a konaní vo viere podľa Slova Pánovho. V 5. kapitole Lukáša je od 1. verša reč o Petrovi a jeho priateľoch, ktorí boli rybári. Tu sa v 3. verši píše:

„... vstúpil do jednej z tých lodí, ktorá bola Šimonova, a poprosil ho, žeby odtiahol trochu od zeme. A sadnúc si učil zástupy s lode.“

Zatiaľ len tento jeden verš. Pán bol veľmi praktický. Videl, že sa okolo neho zhromažďujú zástupy a tlačia sa na neho. Chcel mať pár metrov odstup, aby mohol hovoriť, aby mohol nerušene hovoriť. Nastúpil do lode, ale táto loď nemala byť kazateľnicou, na ktorej by

pokračoval v kázaní – bola určená na rybolov, a to vidíme ďalej zo 4. verša:

„A keď prestal hovoriť, povedal Šimonovi: Zatiahni na hlbinu, a spustite svoje siete na lov. A Šimon odpovedal a riekol mu: Pane, celú noc sme pracovali a nechytili sme ničoho, ale na tvoje slovo spustím sieť.“

Kto to raz pozoroval... Ja som videl, hlavne na ostrove Patmos, keď som tam raz týždeň býval, ako rybári lovili ryby. Keď nemôžeme spať, vo dne ani v noci, môžeme niektoré veci pozorovať. Počas dňa, keď je slnko horúce, nelovia. Oni presne vedia, kedy majú loviť. A tu i Peter, a preto odpovedal a povedal:

„Lovili sme celú noc a nič sme nechytili.“

Teraz však prehovoril Majster a Peter vedel, že keď hovorí On, treba ho poslúchnuť, a učinil, čo mu povedal. Čítajme celý verš 5:

„A Šimon odpovedal a riekol mu: Pane, celú noc sme pracovali a nechytili sme ničoho, ale na tvoje slovo spustím sieť.“

Už som to povedal alebo naznačil – koľkokrát som ráno, keď sa rybári vrátili, videl, čo všetko majú v sieťach – bola radosť to pozorovať. Peter a jeho muži lovili celú noc a siete boli prázdne. Teraz však Peter povedal:

„... ale na tvoje slovo spustím siete. A keď to urobili, zahrnuli veľké množstvo rýb, takže sa trhala ich sieť. A zakývali na súdruhov, ktorí boli na tej druhej lodi, aby prišli a pomohli im. A prišli a naplnili obe lode, takže sa norili.“ [Lk 5:6-7]

Takže toho bolo dosť nielen pre jednu loď, ale pre obe. Keď som to čítal, skutočne mi napadla myšlienka: V okamihu, keď Pán môže dať príkaz a rozkaz jednému, môže sa stať, že požehnanie bude také veľké, že ho bude dosť aj pre ostatných, ktorí pôjdu tiež loviť ryby, že sa nenaplní len jedna loď, ale niekoľko lodí, že nie je požehnaný len jeden, ale sú požehnaní všetci, ktorí sú určení k tomu, aby lovili ryby. Pán totiž povedal: *„... učiním vás rybármi ľudí.“ [Mt 4:19]* A ak Boh požehná jedného, môže požehnať všetkých.

V zásade vzaté je to predsa vždy tak: keď Boh požehná jedného, tak požehná aj všetkých, ktorí idú s tým, koho Boh požehnal. To je božský poriadok. A tak tu vidíme, že Peter, ktorý konal podľa Pánovho Slova, bol taký požehnaný, že nielen jeho čln, ale aj čln jeho spolubratov mohol byť taký naplnený, že oba člny boli rovnako hlboko

ko ponorené, pretože náklad v nich bol taký ťažký. A tu sa píše vo verši 8:

„Keď to videl Šimon Peter...“

Keď to videl. A prečo to videl? Pretože mal odvalu a vieru konať podľa Pánovho Slova, nehádal sa, ale pochopil: Tu Pán prikázal, tu musím podľa toho konať. A potom sa píše:

„Keď to videl Šimon Peter, padol k nohám Ježišovým a povedal: Odídi odo mňa, Pane, lebo som hriešny človek.“ [Lk 5:8]

To zvolá v prítomnosti Pána každý človek a to najmä vtedy, keď si uvedomíme, že bez neho predsa nemôžeme nič činiť. Veľmi dobrý príklad: *„Celú noc sme tvrdo pracovali a nič sme nedosiahli, nič sme nechytili. Ale na tvoje slovo...“*

„... na tvoje slovo...“ Vy milí, na tomto mieste sme to už niekoľkokrát povedali: Pokiaľ ide o veci spásnych dejín, tak musíme vyčkať, kým udrie Božia hodina, aby sa na zemi stali určité veci, ktoré sa musia a budú diať podľa veľkej spásnej rady nášho Boha.

My v tomto čase tiež čakáme na pokyn od Pána. A potom, to vám sľubujem, budú siete plné, lode budú plné. Na Slovo Pánovo, s Božou pomocou, ešte uskutočníme ten najväčší rybársky záťah všetkých čias. Boh to tak chcel. Úroda je predsa znášaná v čase žatvy, nie predtým. A žatva, ako hovorí náš Pán v Matúšovi 13, je koniec sveta. [Mt 13:39] Nie už predtým, ale na konci sveta. A ku nám prišiel koniec času, a preto bude na samom konci zožatá veľká žatva.

Nepatrím k tým, ktorí môžu hľadiť späť na mnoho zjavení, o ktoré by sa mohli oprieť. To mi jednoducho od Boha nebolo darované. Tu i tam som niečo prežil – za to som vďačný. Ale ako som už povedal, nepatrím k tým, ktorí každý týždeň, každý mesiac alebo každý rok zažívajú niečo nadprirodzené. Sám by som si prial, aby to mohlo byť častejšie, ale Boh je Boh a On vie, čo robí. Nikdy však nezabudnem na to videnie s pšeničným poľom, s novým kombajnom. A ako sa mraky zbíjali a ja som sa pozrel nahor, videl som, že vo vzduchu akoby prebiehala bitka a bolo čoraz tmavšie a tmavšie. A povedal som: „Pane, už je neskoro, súdy sa blížia, žatvu nie je možné zožať.“ A zrazu sa v tej plne zamračenej pokrývke otvoril otvor, ktorým preniklo slnečné svetlo. Ale nepýtajte sa ma, v akom majestáte a nádhere. Jednoducho nádherné. A klasy boli dlhé a hrubé, aké tu nikdy neuvidíte. A prezreté, zlatožlté, všetky viseli ťažké, sklonené nadol. Ani jeden z nich nestál vzpriamene – všetky viseli sklonené

nadol, plné ťarchy. A keď bol tento otvor takto nado mnou alebo niečo predo mnou a svietil na toto pšeničné pole, bol to nádherný pohľad. A vtedy zaznel hlas Pánov: „**Posaď sa na kombajn, na ktorom ešte nikto nesedel, a zbieraj úrodu, lebo na to som ťa ustanovil.**“ A ja som sa v tom sne videl ako mladík, ktorý bezstarostne nasadá na kombajn. Zatiahol som za páky a začal som žať úrodu. Všetko bolo činené na jeden záťah – kosenie, mlátenie, všetko bolo na jeden záťah. Každú chvíľu som pozdvihol zrak. Ešte si pamätám, keď som potom kosil poslednú časť... Vy viete, že pri zbere úrody sa kosí až do posledného radu, musí byť zožatý posledný pás. A práve som sa vrátil po skosení tohoto posledného úzkeho pásu späť do východiskového bodu a hľa, otvor sa uzavrel, úplne sa zotmelo – začalo hrmieť. Naozaj som si myslel, že sa zrútil svet.

Ale jedno mi bolo jasné: skôr než nastane deň Pánov so svojimi súdmi, z Božej milosti a s Božou pomocou bude žatva pozbieraná, lebo stojí napísané: „*On zhromaždí pšenicu do svojej stodoly.*“ [Mt 3:12] Len plevy spáli. Pšenicu zozbiera a tá bude prinesená – na jeho Slovo. Na jeho Slovo. Nie vtedy, keď my chceme a ako chceme, ale na jeho Slovo – ako On chce, tak sa stane.

Akí môžeme byť vďační, že nás Boh nenechal bežať po našich vlastných cestách, s našimi vlastnými plánmi, ale že nás z milosti učinil časťou svojho plánu spásy. A vy všetci to môžete dosvedčiť: Nikdy sme si nekládli žiadne špeciálne nároky byť niečím výnimočným, ale keď Boh daruje službu, keď dáva pokyny, poverenia, tak musia byť vykonané, a čím lepšie to robíme, tým príjemnejšie to bude. A všetko, čo sa deje, sa deje ku budovaniu Cirkvi a ku požehnaniu Božieho ľudu, nikdy nie ku pozdvihnutiu nejakého jednotlivca. Tak totiž stojí napísané:

„*A keď urobíte všetko, čo som vám prikázal, povedzte: Sme neuzitoční sluhovia.*“ [Lk 17:10]

Peter v tom Slove učinil to, čo mu Pán prikázal, a aká bola potom jeho reakcia? Vrhol sa na kolená a povedal: „*Pane, odíď od mňa, som len hriešny človek.*“ [Lk 5:8] Nestúplo mu to do hlavy, ako to do hlavy stúpa niektorým, ktorí nikdy neboli Pánom poverení. Tomu, kto je Bohom poverený, tomu to nestúpa do hlavy, ale vchádza do srdca, a on vie, že je k tejto službe ustanovený a povolany Bohom, a zároveň vie, že nie je nič viac ako všetci ostatní, ktorí Slovo počúvajú, len s tým jediným rozdielom, že zodpovednosť je tomu primerane väčšia, čo všetci ostatní nedokážu v plnej miere pochopiť.

Na základe vecí, ktoré vidíme, veríme, že sme skutočne dorazili na koniec času, a obzvlášť po včerajšom večeri som si sprítomnil, akou výsadou to je, že sme v tejto generácii počuli prorockú zvesť. Niektorí si možno myslia alebo sa pýtajú: „Je to naozaj také dôležité? Závisí od toho niečo?“ – a tak ďalej. Brat Russ hovorí: „Všetko.“ A to súhlasí.

A ja vám poviem prečo. Bez toho, aby sme súdili, ale pozrite sa na všetky denominácie: Skrze »Svetovú radu cirkví« sa vracajú späť do materského lona. Už tam viac nie je nikoho, kto by volal von, ako to bolo kedysi, ale tam, odkiaľ boli vyvolaní, sa teraz pod vedením svojich slepých vodcov vracajú. Či by sme všetci nešli rovnakou cestou, keby sa nad nami Boh nezmiloval? Kto z nás by mal prehľad o tom, o čo ide, keby Boh neposlal proroka, aby nám zjaval nám Zjavenie a ak by neobjasnil skryté tajomstvá? Kto by potom vedel, čo je to alebo ono, čo je práve v dnešnej dobe skutočne dôležité?

A vy viete, že nepriateľ sa niekedy vydáva za anjela svetla alebo sa za neho prezlieka. [2Kor 11:14] A keď to isté činí Antikrist, tak sa tým celý svet nechá zviest. Ale na zemi je zástup, ktorý je určený pre Krista, zástup prvotiny, ktorý nesie Božiu pečať a ktorý prezrel, odhalil Antikrista so všetkými jeho zbožnými machináciami. Keďže máme zjavenie Ježiša Krista, máme zároveň i poznanie toho, kto je Antikrist.

Aj to vám to hovorím celkom otvorene a slobodne: Kto nemá zjavenie Ježiša Krista, nikdy nebude schopný rozpoznať ani Antikrista. A na základe Svätého Písma vám ukážem, že nestačí mať len pravé učenie – musíme byť v tom pravdivom, ktorý je zároveň Boh a večný život. [1J 5:20]

Vy viete, že existujú rôzne smery, ktoré sú v tom či onom učení správne, a napriek tomu sa stali denomináciami a neberú zvyšnú časť prorockého slova, neberú celé Písmo a o tom by som chcel dnes niečo čítať v tejto rannej hodine – ako prvé z listu Rimanom, z 3. kapitoly, Slovo, ktoré je nám všetkým veľmi dobre známe. Rimanom 3, verš 4:

„Nech sa nestane! [„Ale zostáva to pri tom:“, podľa nem. prekladu] Ale Boh nech je pravdivý, a každý človek lhár [Ž 116:11], ako je napísané...“

A tak ďalej. Najmä výraz *„Boh je pravdivý...“* To vieme, tomu veríme z celého srdca – Boh je pravdivý Boh, v ňom nemôže byť nič iné ako pravda a pravdivosť. Táto božská pravdivosť sa však musí

nachádzať aj v nás. Aj my musíme byť v tom pravdivom, preniknutí božskou pravdou od hlavy až po päty a stať sa časťou Slova, aby sa od nás odrazili všetky lži a čokoľvek iné to i môže byť. Čítal som k tomu z 1. Jánovho listu, 5. kapitoly, verš 20, tiež nám všetkým veľmi dobre známy:

„A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého...“

To je prvý krok. To je bod č. 1, ale nie koniec. *„... aby sme znali toho pravdivého“* – poznali ho skrze zjavenie. Potom však prichádza druhý krok:

„... a sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Boh a večný život.“

Nielen ho poznať, ale byť v ňom, stať sa časťou Boha, časťou Slova, byť jedno s Bohom, jedno so Slovom. Boh je pravdivý. On sa nám zjavil v Ježišovi Kristovi, svojom Synovi.

„A teraz sme v tom pravdivom...“

To je to, na čom záleží – nielen v toho pravdivého veriť, nielen o ňom učiteľsky hovoriť, ale byť skrze Ducha presadený do toho božského a byť časťou Boha, nakoľko sme sa stali božským pokolením skrze znovuzrodenie, skrze duchovné splodenie zo Slova a Ducha Božieho! Tak ako sme pozemsky ľudskými deťmi na základe pozemského ľudského splodenia, tak sme sa stali Božími deťmi na základe božského duchovného splodenia skrze Slovo a Ducha Svätého! Podľa svedectva Svätého Písma sme božské pokolenie, sväté kňazstvo, a máme zvestovať cnosti toho, ktorý nás povolal z temnoty a postavil do svojho svetla. [1Pt 2:9]

„A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ...“

Vy predsa viete, že nikto nemohol vedieť, kto a čo Boh je. V Synovi sa Otec zjavil a Syn mohol povedať: *„Kto vidí mňa, vidí Otca. – Kto počúva mňa, počúva Otca.“* [Jn 14:9-10] A on hovorí: *„Nie Ja konám tieto skutky, ale Otec, ktorý je vo mne, On koná svoje skutky.“* Žiadny človek by nevedel, kto Boh je, keby sa On nezjavil v Ježišovi Kristovi!

Tu máme toto plné zjavenie, a preto stojí:

„A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého...“

Haleluja! Chvála Bohu! V zjavení Ježiša Krista sa zjavenie Boha stalo viditeľným, stalo sa zjavným. To je začiatok. Kto nemá

toto zjavenie Boha v Kristovi, nikdy nebude môcť vstúpiť do toho pravdivého! – To jedno totiž za sebou tiahne to druhé.

A vy milí, tu nejde len o učenie, tu ide o zjavenie. Stretol som sa už s bratmi, ktorí zastávajú učenie „Iba Ježiš“ rovnakým spôsobom ako iní zastávajú učenie o Trojici. Jedna hádka za druhou, jedna hašterivosť za druhou, a ani to nie je správne. Správne je to, keď človek prežije stretnutie s Ježišom Kristom, keď sa mu Boh v Kristovi zjaví a nie je to učenie, ale prežitie, ktoré jednotlivec učinil so živým Bohom. Preto tu stojí napísané:

„... *Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého...*“ [1J 5:20]

Ak s týmto veršom prejdeme do 17. kapitoly Jána, tu stojí napísané – verš 3:

„*A to je ten večný život, aby znali teba, toho jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.*“

Koľkí hovoria: „Máme večný život, máme večný život.“ Podľa svedectva Písma [prečítam to ešte raz] majú večný život tí, ktorí poznajú jediného pravého Boha! – Lebo On jediný je ten pravdivý a večný život!

Vidíme: Nie učenie, v ktorom ľudia veci ľahkovážne obchádzajú, ale Boží zásah skrze zjavenie, aby sme toto prežitie mohli osobne urobiť.

„*A to je ten večný život, aby znali teba, toho jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.*“ [Jn 17:3]

Tu sme čítali, že prišiel, aby nám dal poznať toho pravdivého, a my sme v pravdivom, v jeho Synovi Ježišovi Kristovi, a On je pravý Boh a večný život. [1J 5:20] My sa nepohoršujeme nad tým, že On sa ako Otec zjavil v Synovi, ale naopak, radujeme sa z toho, pretože bolo nevyhnutné, aby sa Boh stal človekom, aby potom ľudstvo mohol vrátiť späť do božského stavu. To bola spásna rada nášho Boha, ktorú On uskutočnil.

Čítajme ďalej o pravdivosti. V 3. liste Jána stojí vo verši 3:

„*Lebo som sa veľmi zaradoval, keď prichádzali bratia a svedčili o tvojej pravde, tak ako ty chodíš v pravde.*“ [3J 1:3]

Nielen rozpoznať toho pravdivého, ale aj byť v tom pravdivom a potom v pravdivosti v súlade so Slovom pravdy kráčať – ako dôkaz, že to nie sú len slová, ktoré hovoríme, ale že to aj naše životy potvr-

dzujú! Na tom záleží! A ak za tým stojí aj náš život ako svedectvo, Boh z milosti daruje svoje požehnanie.

Hľadte, v tom spočíva dôkaz, potvrdenie alebo skutočnosť, že praví veriaci sa nemôžu miešať s výkladmi a interpretáciami, ktoré sú stále znova prinášané na duchovný náboženský trh. Ako často sme to už povedali: Ježiš Kristus, náš Pán a Spasiteľ, bol čistým Božím Slovom, ktoré sa stalo telom. „*Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh.*“ [Jn 1:1] V žiadnom prípade nejaké zmiešanie, ale čistý a svätý, zjavený tu na zemi. Nevesta ako časť Ženícha nemôže byť zmiešaninou, ona musí vyjsť z pôvodného Slova a byť preniknutá rovnakou Božou pravdivosťou, musí sa stať časťou Boha!

Len tak môžeme pochopiť samých seba a ostatných, ak nemôžeme robiť kompromisy. Neexistuje žiadna také možnosť, boli sme z toho z Božej milosti vyňatí, vyvolaní z každého zmiešania, nie aby sme znovu vytvárali ešte klamlivejšiu zmiešaninu alebo sa stali jej obeťou!

A ešte vám poviem aj toto: umenie zvädzať v náboženskej oblasti nie je až také pokročilé v známych cirkvách. Pre nás, i pre všetkých, ktorí veria zvesť konečného času, to bude musieť byť tak blízko správnej veci, aby, ak by to bolo možné, boli do bludu zvedení aj vyvolení. [Mt 24:24] K nám nikto nepríde a nepovie: „Odteraz sa musíš modliť Zdravas Mária.“ Nikto nepríde a nenavrhne vám, aby ste sa vybrali na púť do Fatimy. Tak k vám nikto nepríde. Ako sa to stane? S tým istým slovníkom, ktorý používame my: „zvesť, zjavenie...“ a všetky tie špeciálne slová, ktoré boli vymyslené, budú použité na to, aby lož učinili uveriteľnou, vieryhodnou. A potom záleží na tom, byť zakorenení v Božom Slove, byť preniknutí Božou pravdivosťou a nielen toho pravdivého poznať, ale v tom pravdivom byť.

Chcem byť v ňom, v tom pravdivom, byť preniknutý jeho pravdivosťou! A potom sa od nás všetko ostatné automaticky odrazí a musí odpadnúť. Potom to už viac nebude môcť nájsť žiadny prístup k nám.

V Lukášovom evanjeliu je Slovo, ktoré náš Pán vyslovil hovoriac aj o sebe a v ktorom sa nazýva Ženíchom. V evanjeliách je pravdepodobne len toto jedno miesto, okrem toho, kde ho ženíchom nazýva Ján Krstiteľ. Tu v Lukášovom evanjeliu v 5. kapitole v 33. verši čítame:

„A oni mu povedali: Prečo sa učeníci Jánovi často postia a modlia a podobne aj učeníci farizeov, a tvoji jedia a pijú? A on im povedal: Či môžete rozkázať svadobníkom, kým je s nimi ženích, aby sa postili? Ale prídu dni, a keď bude odňatý od nich ženích, potom sa budú postiť v tých dňoch.“ [Lk 5:33-35]

Tu náš Pán o sebe hovorí ako o Ženíchovi. Ako som už povedal, Ján o ňom hovoril ako o Ženíchovi, ako o tom, ktorý má Nevestu, a on počul hlas Ženícha. Tu náš Pán hovorí o sebe ako o Ženíchovi a hovorí: *„Môžu sa svadobčania postiť, keď je Ženích uprostred nich?“* A potom myslíme na Slovo, ktoré tu včera večer čítal brat Russ zo Zjavenia 19. Preto som vlastne prišiel na toto Slovo z Lukáša. V 19. kapitole Zjavenia od 6. verša sme všetci čítali:

„A zase som počul ako hlas mnohého zástupu a jako hukot mnohých vôd a jako zvuk silných hromov, ktoré hovorily: Hallelujah! Pretože prevzal kráľovstvo Pán, náš Boh, ten Všemohúci. Radujme sa a plesajme a vzdajme jemu chválu, lebo prišla svadba Baránkova, a jeho manželka sa pripravila.“ [Zj 19:6-7]

Keď vyslovil slová z Lukáša 5, bol Ženích ešte na zemi,. Teraz čaká, kým bude celá Nevesta kompletná, a potom sa na základe Matúša 25 vráti, aby vzal tých svojich k sebe a potom s nimi slávil svadobnú hostinu.

A hľa, existujú ľudia, ktorí zo všetkých síl hlásajú, že On už prišiel a už teraz je tu na zemi.

Vy milí, ani v tomto bode sa nemusíme vôbec namáhať, ani sa nemusíme povýšene stavať nad ostatných. Potrebujeme Boha, a dať Bohu za pravdu, a potom je nám všetko objasnené. Neexistuje žiadne zasľúbenie, ktoré by nám hovorilo, že sa Pán vráti na túto zem. V celej Biblii sa také nič nenachádza. Ten, kto ho nájde, môže si vyzdvihnúť 1000 mariek. Existuje len zasľúbenie, že On odíde a pripraví miesto a že sa vráti [Jn 14], ale nie preto, aby chodil niekde na tejto zemi, ale že sa s ním stretne v povetří a potom budeme navždy s Pánom. Nie, že On bude navždy s nami tu, ale že my budeme navždy s Ním tam! Tak to učí Sväté Písmo!

Sú bratia, s ktorými sa už nedá rozprávať – oni zduchovňujú všetko, sú takí duchovní, že dokonca zduchovňujú prirodzené procesy až po vzkriesenie mŕtvych a hovoria mi do očí: „Mŕtvi už vstali, hroby boli denominácie a teraz z týchto denominačných hrobov vyšli veriaci, takže vzkriesenie už nastalo.“ Nie so mnou a nie s tými, ktorí sú z pravdy a ktorí sú preniknutí Božou pravdivosťou! Keď sa Je-

žiš vráti... To bola jedna z mojich posledných otázok bratom, ktorí také niečo tvrdia, a môžete to čítať v 1. Tesaloničanom 4, totiž verše 13 a 14, že keď sa Kristus vráti, Boh s ním privedie všetkých, ktorí nás predišli. Tí, ktorí zosnuli v Kristovi, musia byť najprv vzkriesení a potom budeme premenení my, ktorí sme nažive a pozostaneme do toho času. To je božské poradie v jeho svätom Slove! Neexistuje človek, ktorý by mal právo prekrúcať jasné výroky Slova a vytvárať z nich učenie, ktoré nie je biblické.

Všetko, čo Boh povedal, je v zásade vzaté také jednoduché a jasné, že nepotrebujeme žiadneho Daniela naplneného zvláštnou múdrosťou, aby nám to objasnil. Je to nad slnko jasnejšie! Len ak ľudia túto jasnú vec nejak inak vykladajú, stáva sa nejasnou – pre tých, ktorí počúvajú – a potom sa dostanú do duchovného zmätku.

V Biblii je príliš mnoho miest, ktoré sa zaoberajú práve návratom Ježiša Krista, než aby sme o ňom boli ponechaní v nejasnosti. Božie Slovo nám i o tomto priebehu svedčí veľmi jasne a zrozumiteľne. A vy tak či tak viete: V tom okamihu budeme predsa vzatí z tejto smrteľnej schránky a vstúpime do tela vzkriesenia! Môžeme sa pýtať, a to nie s iróniou, ale úprimne: Kde je na zemi človek, ktorý má telo vzkriesenia, ak sa teda vzkriesenie už uskutočnilo? Prosím, kde sú? Kto ich videl? Všetci kráčajú tak, ako kráčali predtým, všetci žijú tak, ako žili predtým, a predsa hovoria: „Vzkriesenie už nastalo.“ Nie so mnou a nie s nami. Keď sa Pán vráti, bude pominuteľné nahradené nepominuteľným a smrteľné nesmrteľnosťou! Tak to hovorí sväté Božie Slovo a tak to bude. Chvála Pánovmu menu!

Je škoda, že o tom ešte stále musíme hovoriť. A viete, aký smútok, ľútosť ma preniká, keď myslím na to, koľko smerov vzniklo. Ale aj v tom som plný dôvery. V hĺbke srdca som presvedčený, že Ezechiel 34 a mnohé iné biblické verše sa naplnia – že Pán ako pravý Pastier vezme svoje ovce z úst všetkých tých, ktorí ich strihali, a že On sám sa stane pastierom svojho stáda [Ez 34:10-11], ako bol a stále je Vykupiteľom. Ovce jeho pastvy [Ez 34:31] sú stádom v jeho rukách a na samom konci si Pán vyžiada svoje, pretože sú vyznačené v jeho rukách. [Iz 49:16] On položil svoj život za ovce. Za čo? Aby žili a mali plný dostatok [Jn 10:10-11], nie aby boli rozorvaní a ťahaní sem i tam, ale aby odpočinuli v Bohu [Ez 34:15] a mali v ňom plný dostatok.

Vráťme sa späť k Slovu zo Zjavenia 19 – Nevesta, Ženích, svadba Baránka. [Zj 19:7] Ježiš vtedy povedal:

„Už nebudem piť z plodu viniča, kým ho nebudem piť nový v kráľovstve svojho Otca.“ [Mk 14:25]

A tu nachádzame opísané, že sa to stane pri svadobnej večeri Baránka. Ak čítate Lukáša 12:37, zistíte, že On sa opáše a bude nás obsluhovať pri svadobnej večeri Baránka.

Vy milí, dbajme o to, aby sme nemali len poznanie toho pravdivého. Usilujme sa o to, mať skutočné zjavenie Boha v Ježišovi Kristovi, osobné stretnutie, priame prežitie s naším Pánom, aby sme vedeli, o čo v skutočnosti ide. Nielen preto, že nám to hovoria alebo dosvedčujú iní, ale že to môžeme dosvedčiť z vlastnej skúsenosti.

Asi sa to sem celkom nehodí, ale predsa to poviem, pretože práve hovorím o téme osobného prežitia: Zažil som dosť nepríjemnú vec počas letu na východnom pobreží Austrálie, z Adelaide do Sydney, keď pani vedľa mňa videla, že som ďakoval za pokrm, začal sa rozhovor a ona sa predstavila ako mormónka. A potom sme sa samozrejme rozprávali ďalej, a ja som sa jej jednoducho spýtal: „Učinili ste svoje osobné prežitie s Pánom?“ A ona doslova hovorí: „O tom nič neviem, čo to je?“ Potom som začal hovoriť o tom, ako Duch Boží prichádza na človeka, ako je človeku darované pokánie a poznanie hriechu a tak ďalej, a potom ako to príde až tak ďaleko, že do našich srdc prenikne pokoj a Božia blaženosť a tak ďalej – a tak som jej to všetko v niekoľko málo vetách povedal, ako sa to už len v takomto prípade dá povedať. A keď som to všetko takto povedal, aj o prežití nebeského pokoja, istoty viery a ako prúdi srdcom radosť, tak táto pani hovorí: „Áno, možno sa to stalo, že som toto prežitie učinila, a to po pôrode svojho prvého dieťaťa. Vtedy som mala taký zvláštne príjemný pocit.“ A potom sa ma spýtala, či to mohlo byť prežitie s Bohom. Nedokážete si vôbec predstaviť, čo sa vo mne dialo. Mohol som len povedať: „Ženo, prežitie, ktoré ste učinili, bolo to, že ste porodili pozemské dieťa. Ja tu hovorím o znovuzrození z Ducha a Božieho Slova. Hovorím o úplne inej veci. Ešte tomu nerozumiete?“ A potom, nuž áno, musíme byť trochu dôraznejší. A potom len povedala: „Nie, tomu nerozumiem. To mi ešte nikto nepovedal.“

A keď som sa jej potom spýtal, či verí v blízky návrat Krista, samozrejme, odpovedala mocným „Áno...“ – „Áno, veríme, že Kristov návrat je veľmi blízko!“ To bolo zvláštne. Žiadne prežitie s Bohom, vôbec nič – a viera, že je konečný čas a návrat Krista je blízko.

A opäť mi neostávalo nič iné, otočil som sa doľava a povedal som: „Milá pani, teraz by som od vás rád vedel, čo si myslíte, že sa s

vami stane pri návrate Ježiša Krista. Pretože to by som chcel teraz vedieť.“ A viete, čo odpovedala? „Potom svet zhorí v plameňoch.“ „Áno...“, povedal som: „... vážená dáma, na to som sa vás vôbec nepýtal. Pýtal som sa: „Čo bude s vami osobne pri návrate Ježiša Krista?“ „Áno...“ hovorí, „... to neviem. Viem len, že platím desiatky a že som bola učená tak, ako som bola učená.“

Ó, aká bolesť ma vtedy prenikla! Znova to na mňa prišlo a pomyslel som si: „Akým podvodom sú ľudia celým životom vedení a v ňom držaní! Aké to bude prebudenie, keď sa skončí čas milosti a ľudia sa spamätajú? Jeden z veľkých filozofov mal v tomto smere pravdu, keď povedal: „Náboženstvo je ópium ľudstva.“ Každé náboženstvo odtrhnuté od Krista a Božieho Slova omámi, otupuje ľudí. A to vám môžem prečítať. Tu v Zjavení stojí, že ľudia... A dokonca aj u proroka Jeremiáša stojí, (sú to dve paralelné miesta), že ľudia pili z kalicha Babylonu, a preto stratili rozum. [Zj 14:8; Jr 51:7] Tak to skutočne stojí v Svätom Písme. Či už tomu veríte alebo nie, ale tak to stojí napísané u proroka Jeremiáša v 51. kapitole. Mám opäť relatívne novú Bibliu, a ešte som si to v nej nepodčiarkol, ale môžete to čítať niekde tu, možno už od 5. verša, samozrejme, verš 7. Samozrejme, Jeremiáš 51 od 7. verša:

„Babylon bol zlatým pohárom v ruke Hospodinovej, opájajúcim celú zem; z jeho vína pily národy, preto sa zbláznily národy.“

Čo to bolo? Babylon svoj pohár podával celému ľudstvu. A dokonca aj tí, ktorí z Babylonu vyšli, si so sebou vzali všetky babylonské učenia – o Božstve, o krste, o všetkom, a až dodnes je nad všetkým zavesený babylonský plášť. Udrela Božia hodina, aby bol tento plášť roztrhaný a národom zeme bolo ukázané, čo vlastne tá vec je. Ale vidíte to – Sväté Písmo to jasne predpovedalo, čo sa stane. Ľudia sú v duchovne opitom stave, potácajú sa sem a tam ako niekto, kto sa príliš opil. On vám ale môže priamo do očí povedať: „Stále môžem chodiť priamo.“ Za starých čias, keď sme mali podozrenie, že niekto priveľa pil, a polícia robila test, museli sme kráčať po priamej čiare a beda, ak sa človek trochu odchyľil doľava alebo doprava – vtedy ste presne vedeli: „Človeče, s tebou to nie je celkom v poriadku, pil si niečo iné ako voďu.“ Dnes majú iný test.

Hovorím vám, že ten, kto nedokáže kráčať priamou cestou, po ceste vykúpených bez toho, aby sa kolísal, odchyľoval sem a tam, ten už pil z pohára Babylonu. Kto pije z kalicha spásy, stáva sa triezvym a jasným! Dostane pod svoje nohy základ, pozná toho pravdivého a

bude v tom pravdivom a sám bude preniknutý božskou pravdivosťou na Božiu slávu. My určite nepotrebujeme kalich Babylonu, ale potrebujeme kalich spásy, ktorý nám bol tak hojne darovaný.

Tu stojí:

„A dalo sa jej, aby sa obliekla do čistého a nádherného kmentu, lebo tým kmentom sú skutky spravodlivosti svätých.“ [Zj 19:8]

Aká je to prednosť, že Boh má ľudí, ktorí mu skutočne plne a cele veria, ktorí mu slúžia a nasledujú ho, ľudí, ktorým sa môže zjaviť.

Vy milí, On dal predtým, ako odišiel z tejto zeme, zaslúbenie:

„Odteraz ma už svet neuvidí, ale vy ma uvidíte.“ [Jn 14:19]

Existuje možnosť získať skrze zjavenia Ducha osobné prežitie s Pánom. A ja vám to kladiem na srdce: neuspokojte sa s tým, že do seba prijímate zvestovanie Slova a súhlasíte s ním. Prijmite do seba Božie Slovo, ale potom nech je toto Slovo sprevádzané vierou, modlitbou a očakávaním. Očakávaním, že Pán sa každému osobne zjaví a že to nebude len počuté Slovo, počutá pravda, zvestované učenie alebo poznanie, ale to, čo bolo zvestované ako učenie, ako poznanie, ako pravda, sa má z milosti v nás stať prežitou pravdou – Slovo sa má v nás stať telom – máme byť týmto Slovom preniknutí! Na tom záleží!

Nebude nám to nič platné, ak sme len počuli, ako sme to čítali: ak *„sme poznali toho pravdivého“* [1J 5:20], musí nasledovať druhý krok: *„a sme v tom pravdivom“*. Nielenže sme Ho spoznali, ale sme v tom Pravdivom.

Brat Russ to čítal z predchádzajúcej kapitoly: *„Kto zná Boha...“* [1J 4:6] Musíme poznať Boha, aby sme ním boli poznaní – to ide ruka v ruku. Boha môže poznať iba ten, kto bol Bohom poznaný, a iba ten, komu sa Boh môže dať poznať, tomu sa On zjavuje. A verím, že sme sa dôkladne zaoberali pojmom „zjavenie Ježiša Krista“, a tiež verím, že to pre nás nie je učenie alebo poznanie, ale skutočne živé zjavenie živého Boha, ktoré sme na základe počutého Slova pravdy s Bohom učinili a prežili.

Tak ako všetci proroci nielenže prijali Slovo, ale aj prežili Boha, tak všetci, ktorí prijímajú Slovo, ho musia nielen počuť, ale aj prežiť Boha. A keď z času na čas spievame chorus: *„Prosíme o nové prežitie“*, tak to má svoje opodstatnenie – také prežitie s Bohom,

ktoré by sme naozaj mohli cítiť, prežili, že nás prenikla Božia pravdivosť a aby sme boli presadení do toho pravdivého.

Prosím, nehľadte na seba – hľadte na Pána. Každému z nás by sa viedlo ako Petrovi vtedy, keď prežil div, ktorý Pán učinil, keď mal odvalu konať podľa Slova, ktoré mu bolo dané – aj my by sme padli na svoju tvár a zvolali: „*Pane, odíď odo mňa, lebo som hriešny človek.*“ [Lk 5:8] A potom ho počujeme hovoriť: „*Syn človeka neprišiel, aby volal spravodlivých, ale hriešnikov k pokániu.*“ [Lk 5:32] A On hovorí: „*Zdraví nepotrebujú lekára...*“ [Lk 5:31]

Pred vyše týždňom som sa rozišiel s jednou staršou pani (možno je tu ešte aj dnes), pravdepodobne až na smrť, pretože som jej povedal, že ak chce byť spasená, musí si najprv uvedomiť, že je stratená. A to bolo [podľa nej] zlá vec. Ona vôbec nechcela byť stratená a nechcela byť odlúčená od Boha, hovorila: „Nikdy som nič neurobila ...“ a tak ďalej. A to je ten problém.

Hovorím to teraz v láske: Kto chce byť s Bohom zmierený, musí vedieť, že zmierenie bolo potrebné a že sme všetci zblúdili a sme od Boha oddelení! Kto chce odpustenie, musí vedieť, že ho potrebuje. Nikto nemôže prísť k Pánovi a povedať: „Pane, ďakujem ti, že nie som ako ten a ten...“ a potom opäť vyjsť zo sály s hlavou nahor, ale biť sa do prs ako ten druhý človek: „*Pane, nie som hoden...!*“ a tak ďalej. [Lk 18:11-13]

Boh s nami niekedy musí zaobchádzať trochu tvrdo, aby nám ukázal, o čo ide. Každý človek sa rodí v hriechoch. Potom mi tá pani povedala ... Možno je tu aj dnes: „So mnou to tak nebude. Veď som želané dieťa.“

Vy milí, verte mi to, hovorím to s plnou vážnosťou, aby som vám pomohol. Len aby som pomohol! Len aby som pomohol: Každý človek musí úplne osobne Boha prežiť. Každý človek musí pocítiť, že je stratený, až do zúfalstva, že presne vie – je odlúčený od Boha – a potom ho vzývame ako Spasiteľa a vtedy sa naplní to, čo je napísané v Žalme 103:

„... *ktorý odpúšťa všetky tvoje neprávosti a uzdravuje všetky tvoje nemoci.*“ [Ž 103:3]

Vtedy sa v našom živote naplnia mnohé miesta Písma. A ja si nemôžem dovoliť zatajiť pravdu najlepším priateľom. Musím hovoriť pravdu – vždy a za každých okolností, či sa to ľuďom páči alebo nie,

pretože len pravda nás môže oslobodiť. [Jn 8:32] Iba tak nám môže byť pomôžený.

Ak si ľudia želajú, aby im bolo hovorené to, čo chcú oni počuť, nikdy to srdcom nepochopia. Ak však pochopia, že Boh hovorí k našim srdciam, že do nich musí vstúpiť pravda, potom poznajú, prežívajú, že Boh je láska [1J 4:16], že poslal svojho jednorodeného Syna, aby nás vykúpil [Jn 3:16]. Ak by sme nepotrebovali byť vykúpení, načo by bola táto drahá cena na Golgote zaplatená?! Načo krv a život Božieho Baránka?! Neboli sme vykúpení porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom, ale drahocennou a svätou krvou Božieho Baránka. [1Pt 1:18-19] Ak by to nebolo potrebné, Boh by to nemusel urobiť.

„Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta.“ [Jn 1:29]

Vďaka buď Bohu! On sňal moje hriechy. Všetci – či už sme želané deti alebo nie – všetci sme sa narodili v hriechoch, všetci sme prišli na tento svet oddelení od Boha – to je pravda Božieho Slova. [Rm 3:23] Záhrada Eden bola zatvorená a meč strážil pred vchodom. Nikto nemal prístup k stromu života. [1M 3:24]

Keď však Kristus zomrel na golgotskom kríži, v poslednej chvíli zvolal na lotra posledné slová: *„Amen, ti hovorím: Dnes budeš so mnou v raji.“* [Lk 23:42-43] Na Golgote bolo ľudstvo zmierené s Bohom! Na Golgote bolo z nás sňaté zlorečenie! Na Golgote nám Boh odpustil a zmieril nás so sebou! Nádherná Golgota! Haleluja! Chvála a sláva nášmu Bohu!

Dnes ho môžeme prežiť tak, že k nemu prídeme takí, akí sme – ale nemusíme odísť takí, akí sme prišli. Peter odišiel iný, ako prišiel – konal na základe Slova Pánovho. Aj my sa dnes chceme oprieť o Slovo Pánovo a prosiť ho, aby posilnil našu vieru, aby sme ho nanovo prežili, získali novú dôveru, boli nanovo posilnení. Žeby si naša duša nielen vydýchla, ale žeby mohla mocne dýchať a aby Boží pokoj, ktorý je vyšší ako všetok ľudský rozum, ovládol naše srdcia a mysle, [Fp 4:7] aby už čoskoro mohlo byť zjavené, že sme Božími deťmi. A tak, ako celé stvorenie [Rim 8:19], aj my očakávame zjavenie Božích detí – že sa zjavia v plnom stave synovstva, v plnej zrelosti vzrastu plnosti Kristovej [Ef 4:13], a skutky, ako sa diali skrze Neho, sa budú diať aj skrze Cirkev [Jn 14:12] – ako on vyslovil Slovo, tak ho vyslovíme aj my. Prišiel čas a hodina oslávania Božieho Syna a mena Ježiša Krista. On bdie nad svojím Slovom, aby ho naplnil – až do posledného. [Jr 1:12] Boh to z milosti učiní. Poznali sme toho

pravdivého, túžime byť preniknutí jeho pravdivosťou a byť nájdení v ňom, tom pravdivom. [1J 5:20] Nech mu je česť teraz i naveky. Amen. Povstaňme a spoločne vzdávajme vďaky Pánovi.

Pane, náš Bože, spoločne ti ďakujeme, že na tomto mieste môžeme počúvať tvoje čisté a sväté Slovo. Tvoje Slovo nám ukázalo Teba, toho Pravdivého. Skrze tvojho Ducha sme ťa spoznali, skrze zjavenie sme ťa prežili.

Milovaný Pane, tu pred tvojou svätou tvárou sme preniknutí tebou, tým pravdivým, tvojím Slovom, pravdou, ktorú milujeme, ktorú sme prijali.

Spoločne ti ďakujeme za krv Baránka, ktorá tiekla na Golgote, za naše vykúpenie, zmierenie a odpustenie. Milovaný Pane, ty si nám odpustil, ty si nás zmieril, my sme sa z milosti stali tvojim vlastníctvom. Všetci sme zabúdili ako ovce bez pastiera. Ale teraz sme sa obrátili k tebe, nie k nejakej cirkvi, nie k nejakému združeniu, ale k tebe, Pastierovi našich duší, k živému Bohu. Haleluja!

Milovaný Pane, Ty sám sa ujmí svojho stáda! Ty poznáš ovce svojej pastvy, stádo svojej ruky! Ó, vyveď zo všetkých ohrád a plotov do slávnej slobody Božích detí, aby nebolo postavených mnoho ohrád podľa denominácií a nebolo mnoho pastierov ponúkajúcich rozličný pokrm, ale bolo jedno veľké stádo a jeden pastier. Milovaný Pane, Ty to učíš z milosti. Ďakujeme ti zo srdca, že nám skrze zjavenie tvojho Slova ukazuješ v akom čase žijeme, Pane.

Ďakujeme ti najmä za službu brata Branhama. Milovaný Pane, je tak veľa vecí, o ktorých by sme nevedeli – a predsa jedno viedlo k druhému, jedno tiahlo za sebou druhé. Bola to reťazová reakcia božského vedenia, zjavení a učenia, poznania a všetkého, čo k tomu patrí. Milovaný Pane, viedol si nás od jasnosti k jasnosti.

Vďaka ti, živý Bože, za zvesť konečného času, za zjavené Slovo. Ty si dal poznať tajomstvá, poslal muža, hovoril si a my sme počúvali, lebo on nepredložil svoje vlastné učenie a neprezentoval seba. Položil na svietnik Božské učenie, oslávil ťa a ukázal cestu tvojmu ľudu. Ďakujeme Ti za takýchto služobníkov a prosíme Ťa, buď k nám milostivý, lebo si nám poslal zvesť pred svojím druhým príchodom. A k tomu bol potrebný zvestovateľ.

Milovaný Pane, daj nám uši, aby sme počuli, čo Duch hovorí cirkvám, srdcia, aby sme prijímali, pomazané oči, aby sme videli, Pane! Ó, zostúp na nás ako ranný a pozdňý dážď a osláv sa tým, že

potvrdíš svoje Slovo a požehnáš svoj ľud. Tebe, všemohúci Bože, aj teraz ďakujeme za tvoju prítomnosť. Ty si prítomný. Haleluja! Haleluja! Chvála a česť, sláva a uctievanie! Haleluja! Požehnaj všetkých! Zachráň stratených! Uzdrav chorých! Učiň z chorého zdravého od hlavy až po päty – na duši, na duchu i na tele.

Ešte raz ti ďakujeme za to, že si nám v deň spásy pomohol, že nám dávaš milosť, milovaný Pane, a že nám dávaš poznať svoje cesty. Kiež by sme Ťa, Pravého, ešte viac poznali skrze zjavenie, aby sme do teba ešte hlbšie prenikli a boli nájdení v tebe, tom pravdivom a večného milujúcom Bohu. Nech sa teraz všetko poučenie tvojho ľudu stane božskou skutočnosťou na slávu a chválu tvojho mena. Tvoje Slovo sa tentoraz nevráti prázdne! Vyvolá Nevestu a pripraví ju, ozdobí ju na deň Ženíchovho návratu.

Tebe, nášmu milovanému Pánovi a Ženíchovi našich duší, srdečne ďakujeme aj za túto bohoslužbu a prosíme Ťa, buď s nami všetkými z milosti v Ježišovom mene. Amen.